Ч. 77 Середа 5 (18) цьвітня 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(Відкритє париского вистави. — Полудневo-африканьска війна.)*

В суботу, о годині 12-ій в полудне, відбуло ся торжественне відкритє всесьвітної париской вистави. На улицях від самого рана був дуже оживлений рух. Всї публичні будинки і богато домів приватних були прибрані. Погода була прекрасна. — Президент Любе виїхав в полудне з елізейской палати, прибраний в галевий мундур, на площу вистави. За ним їхали в повозах всї міністри, з виїмком недужого міністра війни Галліфета і міністра торговлї Мільранда. Коли прибули на площу вистави, привитав президента міністер Мільран і ґенеральний комісар вистави інжинєр Пікар. Президент привитав ся з зібраними заступниками чужих держав, а відтак серед окликів зібраної публики, удав ся на площу відкритя. Тут відограла музика марсиліянку, почім промовив міністер торговлї Мільран. Бесїду Мільранда можна би назвати гимном в честь працї. „Від сто лїт — говорив між иншими бесїдник — зробила людскість на поли промислу і знаня великаньскі поступи. Машина стала царицею сьвіта; она заступає працю робітника, перемінюючи єї на силу помічну. Навіть смерть уступає перед подібним походом наперед, завдяки ґенїєви Пастира і инших. Наука віддає чоловікови великі услуги, висьвітлюючи загадки материяльні і моральні людскости, тайну замкнену в слові: солїдарність. Ріжнородні синдикати і стоваришеня служать метї взаїмної помочи, лучать слабших в цїлість, спосібну до відпору, отже творять докази солїдарности. Она зменшує нерівности, сполучує дїти одного і того самого народу в братну громаду. Солїдарність не кінчить ся на граници поодиноких інтересів, ідей і чувств; сотворює велику цїлість на земли, стремлячу до твореня добра, дозваляє глядїти на проблиски нової ери, котрої визначною проявою була мирова конференция в Газї. Маємо причину до надії, що надійде день, в котрім сьвіт признасть лиш спасительне супернацтво на поли мира і побідні борби на поли працї. О працє! Ти, що зриваєш кайдани, ти ублагороднюєш і потїшаєш, під твоїми стопами щезає невіжість і минає ся зло. Через тебе людскість вирзала ся з недолї, а темна ніч вступає в ясні країни, де колись здійстнить ся ідеал, цїлковита згода поміж справедливостию і добром." — По Мильрандї, котрого слова зробили вражінє, промовив президент Любе і проголосив виставу відкритою. З площі вистави вернув президент, в супроводї всїх згаданих достойників, на кораблі Секваною до моста Александра III. і звідси відїхав до своєї палати, проводжений грімкими окликами численно зібраної публики. — Площа вистави обіймає 10 кільометрів, а кошти єї устроєня виносили 100 міліонів франків. Комісарият виставн надїє ся, що за 208 виставових днів відвідає єї 65 міліонів людий. Від суботи панує на виставі вже дуже живий рух, хоч ще не всї роботи покінчені. Французскі часописи підносять з радостию поважний і одушевлений настрій торжества.

З телєґрам, які симя днями наспіли з полудневої Африки, виходить, що тепер ведуть ся завзяті борби на всхід і полудне від Блюмфонтен, звідки Бури хотять виперти Анґлійців і відтяти їх сполучене з Капштадтом. Доси то їм не удало ся, а спинили їх в поході анґлійскі войска під місточком Вепенер, де вже від кількох днів малий анґлійский відділ з геройством відбиває всї бурскі напади. Як доносить Times з Блюмфонтену, спішить на поміч Бурам під Вепенером великий відділ бурских сил з 60 возами. В найблизших днях дожидають рішаючої борби. Страти Анґлійців коло Вепенер виносили в 4-дневаій битві 18 людий убитих і 131 ранених. З бурскої знов сторони доносять, що борба під Вепенер все ще триває та що Бури забрали богато худоби, призначеної на заріз, коний і мулів. Ген. Фронеман побив Анґлійців, що ішли до Вепенер на поміч і відкинув їх в напрямі Вельверпорт.

## Новинки.

*Львів дня 18-го цьвітня 1900.*

— **Преосьв. Ігнатий Лобос**, лат. епископ в Тарнові, номер скоропостижно в недїлю, дня 15 с. м. Похорон відбуде ся в середу.

— **Буковиньский сойм** ухвалив для товариства „Руска Школа" в Чернівцях 400 К., а для товариства „Руска Бесїда" 600 К. запомоги.

— **Страстні псальми**. В велику пятницю відспіває хор Бурси Ставропігійского інститута в Успеньскій церкви о 7-ій годині вечером псальми: „Благообразний Іосиф" g-moll, „Скажи ми Господи (концерт XXXII.) c moll і „Вскую прискорбна еси душе моя" (концерт XXXIII.) d-moll;

2)

# В почутю обовязку.

*(З французского — Кармен Сільви).*

(Дальше).

— Що стало ся зі мною? — спитав Рінальдо, коли побачив себе на постели.

— Ти зимлїв. Надто розворушаєш ся. Колиб ти схотїв більше перебувати дома, навіть виставляючи ся на нудьгу, на велику нудьгу, то було би лїпше для твого здоровля.

І справдї, кілька днів не виходив з хати; навіть стеріг ся, аби не приближити ся до вікна, а кілько разів роздавав ся голос дзвінка при дверех входових, зраджував видний неспокій. Став ся нагле такий лагідний, такий для мене сердечний, що я говорила собі: — Доси я не знала его, він справдї добрий і любить мене дуже!

Докоряв собі, що зробив мене нещасливою, але всьо то мало змінити ся.

— Не позваляй менї більше виходити! — говорив. — Чиж ти не моє мале Провідїнє? а впрочім нїгде не єсть так хорошо, як у тебе! Чи ти знаєш, як дуже ти принадна? Тому скриваю тебе заздрістно перед всїми поглядами, бо хочу сам тобою любувати ся.

Коли говорив до мене в той спосіб, саджав мене на колїнах і бавив ся моїми руками; я майже вже не боялась его, хоч его очи кидали ще неспокійні погляди.

Пізнїйше надійшов день, коли я мусїла пригадати ему, що він сам просив мене о то, аби я не позваляла ему виходити з дому. Насамперед зробила я то жартом і пестила его, пізнїйше просила, а вкінци мій голос став строгий. Тодї попав нагле в безмежний і шалений гнїв, пхнув мене так сильно від себе, що я упала горілиць і щез за дверми та навіть не звернув уваги на то, що зробив, навіть не відвернув ся. Ох, як довго, як довго его не було; цїлі віки! Який неспокій заволодїв мною. Я не знала, що дїяти. Коли вернув, був блїдий і утомлений; перебув новий напад, але рішучо відмовив менї пояснень, де ему то лучило ся: на улици, у приятеля, чи в клюбі.

— Я вже нїчо не знаю. Чого мене так питаєш? Чи ти мій опікун?

Якісь пани приходили часом як его не було, ждали на него цїлими годинами, а як він вернув, то страшне сварив ся з ними, а по тім слїдував все новий напад.

„Я довго не знала рода недуги мого чоловіка, бо лїкарі не хотїли менї того сказати. Але одного дня найшла я опис такої недуги в часописи.

„Остаточно знала я его недугу; але він сам не знав єї добре, як також не мав понятя о страшнім вражіню, яке викликували напади его недуги. В тім самім часї мучили мене знов инші причутя, які давнїйше робили мене щасливою, а серед тих нещастних обставин наповнювали мене смертельною тревогою, тим більше, що лїкар висказав ся: „Бідна дитина." Чи говорив о мнї, чи о малім єстві, яке я носила? А може мав на гадцї обоє?

„Мій муж утїшив ся тим, але нетерпеливив ся, коли бачив, що я терплю, хоч більшу часть моїх мук я вкривала перед ним. Радив ся лїкарів в справі подорожи, яку мав намір відбути зі мною до одної малої купелевої місцевости, бо опис і назва тої місцевости, що їх вичитав в однїй часописи, дуже ему сподобали ся. Лїкар здвигнув плечима і сказав, що не бачить в тім нїчого злого для мене, о скілько буду мати там спокій. Спокій!!! О тім не можна було й гадати. В часї самих приготовлень до подорожи вже мене мучив, а ледве забавили ми десять днів в однїй місцевости, він вже хотїв зміни. Я навіть не розпаковувала моїх куфрів."

Як міг він цїлими годинами гадати о найсумнїйших річах! Атже я силувала ся розірвати его. Говорила ему о будучности, о нашім херувимі, що зробить нас так щасливим. Він відповідав на то: „Так, так!" або нагле поглядав на мене — хоч то вже рідко ему лучало ся — і говорив: „Як ти висохла; то дуже тобі не до лиця!" Противно, сам уважав

Ґалюппі: „Суди Господи обидящія мя“ f-dur; Бажаньский: „Днесь ад“ es-dur; Давидов: „Обновляй ся новий Єрусалиме“ c-dur і „Кресту Твоєму“. — В Снятині відсьпіває хор міщаньский під управою п. Ів. Гевка в церкви парохіяльній страстні псальми композиції Лаврівского, Бортняньского, Гейдена і Рутковского, а закінчить „Претерпівий за нас страсти“ a-moll хор мужеский. — В Скалї відсьпіває в церкви парохіяльній хор міщаньский страстні псальми о 7-ій годині вечером.

**— Аґент еміґраційний Нодарі**, котрий збаламутив уже тисячі нашого народу і загнав его за море, закинув нові сїти на легковірних селян. Тепер з весною розіслав по громадах своє „посланіє“, а то листи, в котрих оповідає такі байки про Арґентину: „Кождий кольоніст — пише Нодарі в листї — дістане на кільометр довгу а на чверть кільометра широку полосу землї за 45 ср. на виплат. В додатку кольоніст дістає ще пару коний, дві корови, пару волів і всяку господарску снасть та насїнє, а дальше прожиток до першого жнива. Збіже родить ся там всяке, а ще й тютюн та бавовна; жнива відбувають ся двічи до року“. — На другій стороні сего „небесного листу“ містить ся картина з заголовком: „Недїльний відпочинок на рільничій оселї Apostoles“. На картині селяни, одїті модно, курять файки і бавлять ся з жінками й дїтьми в парку серед високих екзотичних дерев. — Чи можна дивувати ся, що наш селянин вірить таким баламутам і пускає ся на непевну долю?

**— Сьміла крадіж.** Налогова злодійка Анна Ґоломб, карана кілька разів за різні справки, допустила ся минувшого понедїлка сьміл̄ої крадежи таки в судовій сали в Новім Санчи, де вела ся против неї судова розправа. Користаючи з хвилї, коли з салї вийшли судия і писар, підсунула ся до плаща писаря, що висїв в сали і виймила з него 40 корон. Писар зауважив що его окрадено, аж тогди, коли грощі мав зложити в призначене місце. Сейчас заряджено слїдство в цїлім арешті і викрито злодійку, що вкрадені гроші вспіла вже сховати під малим дашком в судовім будинку.

**— Смерть на гробі мужа.** Недавно тому помер на Буковині православний сьвященик о. Сидір Мартинович, парох і декан в Орошенах і довголїтний окружний інспектор шкільний. Остала ся по нім вдовиця, котра свого бл. п. мужа дуже любила і лиш в нім видїла своє щастє. Коли-ж то єї щастя лягло в могилї, не було вже для неї нїчого дорогого на сьвітї; єї взяв ся страшенний смуток і туга. Плакала та нарікала на свою недолю перед людьми, ходила часто на могилу свого мужа і там плакала та жалувала ся тому, що в нїй спочивав. На могилї мужа знайшла наконець і вічний упокій, бо коли дня 12 с. м. люди прийшли на кладовище, знайшли Мартиновичеву неживу; померла з жалю за мужем.

**— О спадщину.** На Буковині помер дня 13 с. м. Александер Фльондор, властитель більшої посїлости в Глиници, а загальним его спадкоємцем лишив ся его син, котрий єсть нотарияльним кандидатом у Відни. Покійник зробив крім того 32 записів, а крім того записав інтернатови для румуньских хлопців 1000 К. ренти. Справа спадщини по Фльондорі стала ся предметом інтерпеляції в буковиньскім соймі, де пп. Николай Василько і товариші поставили були слїдуючу інтерпеляцію: В ночи дня 27 марта с. р. явило ся у тяжко тогди недужого властителя більшої посїлости Александра Фльондора в Глиници двох панів (урядників державних), котрі старали ся наклонити тяжко недужого, щоби свій маєток записав на користь інтернату для румуньских хлопців. В тій цїли хотїли они використати напружені відносини, які були межи ним а его одиноким сином. Лиш інтервенції тутешного адвоката дра Генриха Лупула треба завдячувати, що заходи обох панів позіскали без успіху. А хоч один з тих панів пробовав відтак дня 7 цьвітня с. р. ще раз наклонити недужого до своїх цїлий, то однак п. Іван Табора вигнав его з хати. Інтерпелянти запитують президента краю, чи таке поступоване зі сторони урядників державних можна допускати і що задумує п. президент зробити, щоби перешкодити подібного рода случаям.

**— Незлий проєкт.** Угорскі часописи піддають гадку, що було би дуже добре, як би у войску в часї трилїтної служби учено крім чисто войскових річий, також і гашеня огню. По більших ґарнізонах і без того вже установляють ся відділи войска, готові кождої хвилї спішити на поміч при огни, і там або удержувати порядок та стеречи чужого майна, або таки гасити огонь. Декуди войско має навіть свої сикавки і прилади до гашеня огню. Наука пожарництва зовсїм не станула би на перешкодї чисто войсковій науцї, а користь була би така, що року виходили би з войска тисячі добре вишколених і до войскового ладу і порядку навиклих пожарників, котрі відтак в своїх громадах могли би заводити товариства добровільної сторожі пожарної, або бодай підчас пожару брати провід при гашеню в свої руки. Не дасть ся заперечити, що проєкт добрий, а можна би его ще й тим доповнити, що такої войскової сторожи пожарної можна би з великим хісном уживати також при всіляких непокоях, особливо, як то часто буває при виборах на Угорщині, де „фокош“ (топір) і револьвер грають велику ролю. Замість втихомирювати розпалених від борби виборчої огнем з карабінів, міг би виступити відділ пожарничий з сикавкою, а певно, що студеною водою зробив би в одній хвили спокій, а що найважнїйше, без шкоди на житю і здоровлю для нїкого. В той спосіб служба войскова і пожарництво доповняли би ся дїйстно знаменито і всесторонно.

**— Гончі листи за дипльоматом.** Болгарский князь має „пех“ з своїми дипльоматами. Свого часу „надув“ его в 1889 р. віденьский фальшивий „дипльомат“ Купчанко, званий „Григорием N. 1“ (Григорий N. 2 сидить тепер в арешті), на 5.000 франків, а тепер „натягнув“ его другий але таки вже правдивий дипльомат, не „Григорий Івановіч“, але fon Пфанненштіль на шість тисяч франків. Як видимо межи обома „дипльоматами“ болгарского князя невелика ріжниця; правдивий від фальшивого висший лиш о 1000 франків і з тим додатком, що фальшивий як сидїв так сидить у Відни, а правдивий втік і за ним его князь пустив гончі листи. Евген фон Пфанненштіль (се імя, що значить „держак від сковороди“ або „ручка від пательні“ характеристичне для кариєри сего дипльомата) при помочи своєї мужеской краси і якоїсь спідничкн на баварскім дворі, або скажім виразнїйше, якоїсь баварскої княгинї, спорідненої з кн. Фердинандом болгарским вийшов на дипльомата, котрому, як опісля показало ся годї було відмовити і деякої зручности. Князь зробив его своїм аташе при болгарскім посольстві в Монахові, а фон Пфанненштіль став незадово любимцем князя, котрий яко найбільший его вірник їздив нераз у важних справах до Відня і так увійшов в зносини не лиш з баварско-королївским домом але й з віденьским двором. Одного дня приїхав він до Відня і зайшов там до болгарского посольства і казав виплатити собі 6000 франків, сказавши, що потребує їх до „політичних“ цїлий. (Купчанко взяв також на „політичні“ цїли). В посольстві дали єму охотно, знаючи, що фон Пфанненштіль єсть любимцем князя. Тимчасом, як опісля показало ся, річ була така що дипльомат знайшов собі компанію „золотої молодежи“ і гуляв по Відни аж остаточно залюбив ся в якійсь красній Анґлїйцї, котра до якогось заведеня для забави була анґажована між иншим також до представлюваня пластичних поз. Отже для тої Ан-

---

себе дуже хорошим. Пів дня сидів перед зеркалом, та одушевляв ся собою: гладив бороду, або чесав волосе, або приглядав ся нігтям на делїкатних і білих руках. Приглядав ся в зеркалї так уперто, що его очи ставали чим раз більші і мутнїйші. Часто відвертала я голову, аби тих очий не бачити. Погадати, що називано его Дон Жуаном, що уважали его дотепним і веселим.. а тепер бачити его там як вдивлює ся в зеркало або в ночи паде аж під моє ліжко серед найобридливійшого нападу! Кілька разів попадав в таку задуму, я відправляла его служачого і сама помагала єму убирати ся, значить, стояла в его комнатї годину або дві та ждала мовчки на хвилю, коли сподобаєсь єму промовити до мене. Так бодай нїхто чужий не бачив его і нїхто не говорив о нім з купелевими гістьми.

„Коли ми вкінци вїли до поїзду, вертаючи домів, не були в тім відділї самі. Був також якийсь пан, що з якимсь здивованем приглядав ся Рінальдови, а на мене кидав також від часу до часу питаючий погляд. Вскорі Рінальдо почав непокоїти ся; я привиджувала то, що мало прийти, але не в такій степени. Три напади в однім і тім самім дни! Наш товариш подорожи нїчого ще не говорив, але дружно помагав мені підносити его і класти на сидженю. Лиш раз відозвав ся до мене питаючи: „Чи то ваш муж?“ Я бачила, що жалує мене“.

На жаль! нїколи, ах, нїколи не забуду его погляду! Я почула вкінци на собі погляд новий щирого співчутя, перший раз від тільких лїт пережитих з моєю розпукою, сама на тім великім сьвітї, де тілько инших людий так само як я терпіли! — Я хотїла простягнути руку тому незнакомому і сказати єму: „Помагайте менї!“ Ще тепер дивую ся, що я того не зробила. Може відгадував мої гадки, бо помагав менї з цїлою вічливостию, без неохоти, без відрази на вид тої поганої недуги. Зараз в першій хвили здогадувалась я, що на найблизшій стациї пересяде ся до иншої перединки, тимчасом єму то ні на гадку не прийшло; противно, спустив зараз заслони, аби нас укоронити перед цїкавими поглядами. Я прошептала: „дякую“ і навіть не знала, чи чув мою подяку, бо в тій хвили не дивив ся на мене. Якесь чувство відради заволодїло мною, коли я побачила, що хтось помагає менї. В тій хвили хотїла я оповісти незнакомому цїле моє житє і всї мої журби та увільнити тим способом мою грудь від пригнїтаючого єї тягару. Мав лагідний погляд, а був такий сильний, що без напруженя підносив сам Рінальда, не дозваляючи рішучо, — аби я єму помагала. Его погляд обкинув цїлу мою стать, а я цїла облила ся румянцем. Навіть не добачив того, так дуже був занятий Рінальдом, що не знав, що довкола него діє ся. Дивив ся уперто перед себе, а его зїниці так страшно були розширені, що очи видавали ся цїлком чорні, без гадки, між тим як ясно-голубі очи незнакомого блищали сьвітлом, вказуючим на силу благородних гадок. Одностайний хід поїзду дивно годив ся з моїми гадками, що укладали ся в моїй голові в якийсь род пісни. Всьо видавалось менї того дня иншим: я, Рінальдо моє житє, сьвіт цїлий, в тім дивнім голубім сьвітлї. Не було навіть часу на розмову, а впрочім кожда розмова звязана з конечности о річах не цікавих, була би може в тій хвили для мене прикра. Я гадала собі: колиб так можна жити все, цїлі днї, цїлі тиждні! З моїх думок прочуняла я, коли поїзд задержав ся і наша служба оповістила, що жде на нас повіз. Треба було завести Рінальда; незнакомий вхопив его і заніс просто аж до воза, посадив его і поміг менї сїсти. Я стиснула его руку і сказала: „Нїколи не забуду на вашу доброту!“ Він щез а повіз покотив ся з нами улицями до дому. Аж тодї пригадала я собі, що навіть не дізнала ся як незнакомий називає ся і сказала в голос: „Ах, яка я глупа!“

— Дай спокій, так лїпше — відозвав ся Рінальдо. — Треба би бути вдячним, а не знає ся, з ким мало ся до дїла.

Я вже мала злобну відповідь на устах, але не виповіла єї. Погадала собі, що Рінальдо пів дня був в несьвідомости, навіть не бачив, як заходив ся коло него незнакомий. Та гадка, що не буду могла нїколи єму подякувати, мучила мене заєдно. Однако коли Рінальдови було вже лїпше, вийшли ми на улицю і хто-ж стрітив? Саме его! Я зараз приступила до него та потягнула за собою Рінальда. Вдивлював ся то в Рінальда то в мене і сказав:

— Ви навіть не знаєте, хто я; я не представив ся.

Подав менї свою карту, на котрій я вичитала: „Герберт Кравзе“. Я попросила его, аби прийшов до нас на другий день на обід, коли то можливе. Він очевидячки замітив не конче приязне лице Рінальда і відмовив, бо — як казав — дуже занятий — а впрочім нїгде не буває. Але я — вже не знаю чому — наставала, аби вибрав инший день: коротко ка-

ґлійки винаймив дипльомат красно уряджене помешкане, возив еї та бавив ся з нею, доки аж не заплатив послідної пятки фіякрови, що їх привіз домів. Тогди то прийшла ему гадка взяти „політику“ до помочи і роздобути згаданих 6000 франків, що ему й дійстно удало ся, та піти на урльоп. Від сеї хвилї пропав і слїд за дипльоматом. Аж коли его урльоп скінчив ся і він не вертав на свою посаду, стали за ним слїдити і тогди справа вийшла на верх, а князь казав за своїм давним любимцем розписати гончі листи. Де Пфанненштіль подів ся, ніхто не знае; суть лиш слабі слїди, що він з забраними грішми і з своею любкою поїхав до Америки.

## Телеграми.

**Наполї** 17 цьвітня. Сями днями прибуде сюди анґлійска фльота Середземного моря, зложена з 17 кораблїв на торжество відкритя міжнародної вистави гиґієни. Король Гумберг відбуде перегляд тої фльоти.

**Рим** 17 цьвітня. Після часописи Giorno, на торжество проголошеня повнолїтности наслїдника німецкого престола прибуде до Берлина також один в князів італїяньской королївской родини.

**Білгород** 17 цьвітня. Вчера обходжено в цїлім краю торжественно роковини проголошеня Милошем Обреновичем ворохобні в Такові. Короля Александра, коли їхав до катедри, нарід витав з одушевленем.

**Претория** 17 цьвітня. З Брандфорда доносять що команданти Петрус і Девет розпочали битву з анґлїйскими войсками, які вислано з Блюмфонтена на поміч до Вепенер.

**Льондон** 17 цьвітня. Часописи приносять з Наталю вісти, немов би Бури мали уступити з своїх становищ на горах Біґґар.

## Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краевого Союза кредитового у Львові** за місяць Март 1900.

Стан довжний:

| | | Кор. сот. |
|---|---|---|
| 1. Удїли . . . . . . . . . | | 20.003 00 |
| Фонд резервовий . . . . | | 666 96 |
| 2. Вкладки: | Кор. сот. | |
| Стан з поч. місяця | 206.385·98 | |
| вложено . . . . | 21.873·76 | |
| винято . . . . . | 4.948·82 | |
| Стан з кінцем м. марта . . . | | 223.310 92 |
| 3. Позички затягнені: | | |
| Стан з поч. місяця | | |
| затягнено . . . . | | |
| сплачено . . . . | | |
| Стан з кінцем місяця . . . | | |
| 4. Сальдо відсотків . . . . . | | 4.150 54 |
| 5. Специяльна резерва . . . . | | 96 86 |
| 6. Непіднята дивіденда . . . . | | 683 08 |
| 7. Зиск з р. 1899 . . . . . . | | 91 88 |
| Сума . | | 249.003 24 |

Стан чинний:

| | | Кор. сот. |
|---|---|---|
| 8. Позичкі удїлені: | Кор. сот. | |
| Стан з поч. місяця | 167.273·28 | |
| сплачено . . . . | 3.705·00 | |
| удїлено . . . . | 12.500·00 | |
| Стан з кінцем м. марта 1900 . | | 176.068 28 |
| 9. Движимости . . . . . . . | | 732 70 |
| 10. Льокациї . . . . . . . . | | 64.159 99 |
| 11. Папери фонду резервового . | | 397 04 |
| 12. Кошти адмінїстрациї . . . . | | 272 16 |
| 13. Готівка . . . . . . . . | | 6.075 67 |
| 14. Папери „Днїстра“ . . . . | | 800 00 |
| 15. Друки . . . . . . . . . | | 497 40 |
| Сума . | | 249.003 24 |

| | |
|---|---|
| векслї | 84.691·28 |
| скрипти | 50.687·00 |
| товар | 40 690·00 |
| | 176.068·28 |

Членів прибуло 5, убуло 0, остало з кінцем марта 1900 279 з 416 деклярованими удїлами в сумі 20.800.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$%. Стопа процентова від позичок $5^1/_2$%—7%.

Львів, дня 4 цьвітня 1900.

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

### Зі Львова

**День**

| посп. відходить | особ. відходить | |
|---|---|---|
| | 6·20 | До Лавочного, Мункача, Борислава |
| | 6·15 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·30 | „ Іцкан, Букарешту, Радівців |
| | 6·30 | „ Підволочиск з Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·45 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·10 | „ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$. |
| | 9·25 | „ Янова |
| | 9·35 | „ Підволочиск з гол. двірця |
| | 9·45 | „ Іцкан, Сопова, Берггомету |
| | 9·53 | „ Підволочиск з Підзамча |
| | 10·10 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 12·50 | „ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск з гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в недїлї і сьвята |
| 2·45 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Скольего лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$. |
| | 3·15 | „ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$. |
| | 3·25 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 5·25 | „ Ярослава |

**Ніч**

| посп. відходить | особ. відходить | |
|---|---|---|
| 12·50 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·30 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 4·10 | „ Кракова, Хирова, Коросна |
| | 5·50 | „ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$. |
| | 6·26 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·40 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$. |
| | 6·50 | „ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни |
| | 7·— | „ Лавочного Мункача Хирова |
| | 7.10 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·20 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·42 | „ „ „ Підзамча |
| | 7·47 | „ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно |
| | 8·35 | „ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$. |
| | 9·11 | „ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята |
| | 10·40 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 10·50 | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·10 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·32 | „ „ Грималова з Підзамча |

### До Львова

**День**

| посп. приходить | особ. приходить | |
|---|---|---|
| | 6·10 | З Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·50 | „ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·40 | „ Янова (головний дворець) |
| | 7·55 | „ Лавочного „ „ |
| | 7·44 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 8·05 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 9·— | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·15 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 1·01 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·30 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·40 | „ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$. |
| 1·50 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·15 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·55 | „ Сокаля |

**Ніч**

| посп. приходить | особ. приходить | |
|---|---|---|
| | 12·10 | З Сколього, Калуша, Борислава |
| 12·30 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·16 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·05 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·30 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·— | „ Кракова, Відня, Самбора, Сянока |
| | 6·10 | „ „ „ „ Хирова |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 7·58 | „ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в недїлю і сьвята |
| | 8·15 | „ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$. |
| | 8·30 | „ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_8$ що день |
| 8·45 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 9·21 | „ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$. |
| | 9·55 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 10·10 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·08 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·25 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·30 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано**

Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

жучи, зробила то, що приймив запросини. Рінальдо сварив на мене пізнїйше.

— Ви женщини — казав — всї одинокі; ледве хто трохи окаже вам вічливости, зараз захочуе ся вам приязнити ся з ним. Що тобі так в нїм подобае ся?

— Він був такий добрий для нас, Рінальдо.

— Хто там знае, що він собі гадав.

— Але Рінальдо! Ви мужчини всї недовірчиві.

— Бо знаемо себе.

— Все таки може найти ся який добрий.

— Богато розмавляв з тобою?

— О, цїлком ні, держав ся дуже здалека.

— Колиб був справдї добре вихованим чоловіком, повинен був лишити нас самих, бо видів, що я нездоровий.

Рінальдо довго ще сварив на мене та виговорював, однако я нічого ему не відповідала, бо не хотїла більше его гнївати. Заки вернула до дому, вже гірко собі докоряла за мої запросини. Коли би Рінальдо мав поводити ся нечемно супротив пана Кравзе, то було би для мене страшне — була би для мене правдива мука.

Без радости займилась я приготовленями, що приходило менї з деякою трудностию, бо вже не мала вправи в приниманю гостий. Однако коли вже раз забрала ся до того, розвеселила ся і прилагодила весь як найлїпше. Цїлий стіл був заставлений цьвітами, посеред котрих полискували кришталї і срібло. Тарелї, як також ручки при ножах і вилках були з найлїпшої саскої порцеляни; вино прехороше, а кухар обіцяв доставити всього в найлїпшій якости. Вкінци погадала я о уборі; щоби укрити мій стан, я прибрала ся цїла кружевом і спляла его на рамени темночервоною рожею; таку саму мала я у волосю; шнур перел окружав шию і коли я приглянула ся в зеркалї, не могла сказати, щоби була дуже бридка. Скоро увійшов Рінальдо, почав висьмівати мій убір, не сподобавсь ему стіл, від запаху перфуми розболїла его голова... і Бог знае які ще докори робив. Мое лице було горяче від неспокою і тревоги і коли я почула кроки пана Кравзого, серце почало менї бити. Прийшло менї на гадку замкнути двері і велїти сказати, що муж нагле занедужав; навіть вже приступила до дверий, але они в тій хвили розтворили ся і наш гість увійшов до комнати поважно і свобідно. Якийсь оживляючий блеск падав з его очий і наповняв цїлу комнату, рівночасно мое серце перестало бити тревожно і мною заволодїло приемне чувство. Рінальдо попав в задуму і понуро мовчав, але то цїлком не обходило гостя. Розмавляв свобідно і зручно, оповідав цікаво і критикував сьмішний лад на сьвітї та перепони, з якими всї мусимо бороти ся. Але вскорі покинув той предмет, коли побачив, що Рінальдо нетерпеливий і відповідае в розсїяню. Він взагалї лиш раз вмішав ся до розмови, впрочім дивив ся перед себе остовпілими очима, пив незвичайно богато вина так, що я знов мусїла встидати ся за него. Пан Кравзе звів дуже зручно розмову на инші річи, але Рінальдо ставав чим раз напраснїйшим, отже під покривкою, що в комнатї надто горячо, попросила я панів до сальону, де будемо могли мати більше сьвіжого воздуха.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

# ІНСЕРАТИ.



З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).